

Переємство керми визвольної боротьби полк.
В. Ковалем символізує непоборність українсь-
кого народу

Вістка про героїську смерть сл. п. ген.- хор. Тараса Чупринки, Голови Генерального Секретаріату УГВР, Головного Командира УПА та Голови Проводу ОУН на Українських Землях, - діткнула дуже глибоко українську громадськість. Закордонне Представництво з цього приводу отримало заяви співчуття від багатьох українських середовищ. В усіх осередках нашого теперішнього розселення відбулися жалібні Урочистості, відправлено Богослуження та Панахиди по Поляглому. Жалобно відкрилися серця всіх українців.

Тільки свідомість, що із смертю Незабутнього Покішника не перервавлося діло, яке він довгі і тяжкі роки очолював та провадив, кріпить нас. Вістка, що становить Голови Генерального Секретаріату УГВР та пост Головного Командира УПА перебрав негайно полк. Василь Коваль, дала нам усім впевненість, що боротьба української нації за її високі ідеали не обезголовлена, що не зламано організованого спротиву українського народу проти московсько-більшовицького поневолення і винищення цілих народів та окремих одиниць, що після закінчення II світової війни Україна, здана виключно на матеріальні та моральні сили і без жодної чужої підтримки, послідовно змагається за визволення та створення самостійної держави, в союзі з усіма іншими поневоленими Московськими народами та всіма миролюбними народами світу.

В тої опосередок переємство керми визвольної боротьби українського народу полк. Василем Ковалем стало символом постави цілої української нації в обличчі на "страшнішого ворога людства, московського більшовизму. Українці ще раз засвідчили, що вони беруться в першій лінії з новітнім прокляттям людського роду, з московською системою невільництва. І вдаряючи в саме серце московської імперії, передусім ідеєю та політичною зброєю: гаслами свободи для народів та людини і гаслами соціальної справедливості.

Нацивна політика Москви супроти України

Цю боротьбу приходиться українському народові провадити в незвичайно тяжких обставинах. В Україні, особливо в її західних областях від часу після останньої війни неперервно існує стан облоги залог МГБ. По селах постійно квартирують опергрупи /боївки/ МГБ. Обсажені ними також залізничні станції, промислові заводи, колгоспи, вируби і місця звозу дерева і т. п. Ці залози, а також комуністичний партійний апарат, послуговуються всіма можливими засобами індивідуального та збірного терору, щоб перемінити населення в послужних невільників московських вельмож.

Соціальні бо нерівності між упревілікованою партійною верхівкою та народними масами досягли в Советському Союзі меж цитомих невільничим системам старинних часів. Сите, у партійних верхах навіть локсусове, життя комуністичної гієрархії невиносимо контрастує з голодом і нуждою працьовитого загалу, зокрема селян. Неприхований визиск мас, що в частині слугить для добуття капіталів для підготовки нової світової війни та підсилювання п'ятих колон в цілому світі, має також завдання тримати життєвий рівень українського народу на поземі звірячого життя на те, щоб він став безвольним знаряддям, нездібним до ніякого спротиву.

Безуминним недоживлянням, з періодами масового голоду, переселюванням груп населення в глибину території Советського Союзу, /останньо також і української інтелігенції та робітництва з міст/, численними безневинними "засудами" на довголітню терму - старається ворог біологічно знищити український народ. Для тієї мети всіма засобами заганяє він ще нескелективізованих селян в колгоспне ярмо, що являється одним з перших засобів визискувальної та нищівної політики Москви супроти українського народу. Останньо пляновані "агроміста", тобто суцільні пе-

селенці скучення селян, мають завершити процес колгоспного закріплення: остаточно допровадити до підкової контролю над робочою силою та до кінця спролетаризувати українського хлібороба.

Разом з тим московські лідоненависники стосують ще висік господарських засобів України. На наших землях переважно форсується лише видобувна промисловість, що побіч грабежі плодів землі являється головним предметом зацікавлення господарського планування ворога. Виробничий промисел розбудовується лише в корінно московських і зауральських просторах, зате зовсім не відбуваються українські заводи.

З'ясований процес нищення і висіску української людини та її багатства довершує приниження й нищення української культури з одночасним штучним знищенням всього, що московське. Поспішне і одверте обмосковлювання України слідне, між іншим, також в механічному насичуванні міст України наливним, московським елементом.

Спротив українського народу та його підтримка українському підпіллю

Мимо гнєту, що своїм насиченням на тлі загальних умов советського життя доходить до останніх меж, /для ілюстрації: худари-інваліди останньої війни публічно нарікають на владу; колгоспники із східних областей одверто перестерігають західних українців перед нещастям, яке несе колгоспна система/ - український народ, як згадано, у своїй великій частині ставить непохитний спротив політиці Москви. На західних землях все ще не вдалося допровадити до суцільної колективізації і поодинокі села далі ще необоронені тою системою, хоч існує шалена нагінка. В багатьох випадках колгосп існує тільки на папері, бо селяни вночі потайки обробляють за давніми межами свої ниви. Крайно невдоволення, очікування та горяче прагнення змін - це загальне явище у всій Україні. На СУЗ старше покоління з тугою згадує часи визвольних змагань. 1917 - 20 років.

На тому тлі особливо характеристична жертвенна допомога населення українському підпіллю. Без цієї допомоги були б немислимі і його існування і дія. Ця підтримка тим більш заслуговує подиву, що їй дається в умовах колективізації, з контролем засобів та в умовах загального зубожіння. Ні жорстокі та безоглядні репресії залог МГБ, ні ворожі провокації та все страхіння безперервних облав, блокад, обшуків, засідок, слідження і агентурні, не в силі відчужити населення від підпільних кадрів. Населення знає, що в них має своїх найвірніших оборонців, дорадників та приятелів і ділиться з ними останками своїх нуждених засобів. Ця солідарність на смерть і на життя між українським народом та його революційними силами, це наша найбільша гордість, це наша сила і запорука перемоги. В неї теж вневнено вірять український загаль, що відповідно коментуючи советську пресу і радіо, зяменито орієнтується в ході світових подій. Свідомість назрівачого світового конфлікту кришить неодио серце, доведене до одчаю.

Значення українського підпілля

Та найбільша підтримка для нашого населення - це наше підпілля. Все саме існування неза"маної ворогом сили підбадьорює людей, знищує легкість у всесильність режиму, б"є по престижу комуністичного молота. В теренах, де сильніший вплив підпільних сил, навіть навіть умови життя країни. бо терор ворога, вістря якого з природи речі спрямоване більше в бік повстанців, куди слабший.

Бойові і пропагандивні виступи українського підпілля з ясним окресленням мети змагань України, і з ясним пляном державного ладу наставляють український народ до майбутніх завдань, до обов'язку витримати. Розповсюджено численну підпільну літературу /помножувану друком, циклостилевим способом, а то і переписувану на машині/ по широким просторах України. Дистівки, заклики, звернення, брошури інформативного та політичного змісту, а також оповідання та вірші /загальне число назв випусків 120, тираж сотні тисяч/ успішно протиставляються советській пропаганді. Все сама поява підпільних друків в терені має велике психологічне значення. Зміст же вільного українського слова наставляє невдоволені маси до політичної активності, організованої по одному пляну. Загал знає, що

політичного доді треба шукати в змінненні більшовицької системи та у відлученні України раз на завжди від Москви.

З'ясована широка і інтенсивна політично пропагандивна робота українського підпілля причинилася до закріплення і поширення бази українського визвольного руху на всіх українських землях. Зокрема помітне живе оприймання визвольних ідей серед придніпрянської молоді. Гаєла українського революційного руху проникає також до інших поневолених Москвою народів; дружба між ними та українським народом затіснюється пораз більшою. Про ті речі Закордонне Представництво УГВР вже неоднократно інформувало нашу громадськість дотеперішніми публікаціями і воно буде це далі не систематично робити. На цьому місці не хочемо звернути увагу на значення українського визвольного руху в державницькіх площинах.

Державницька роль УГВР та уповноваження ВН УГВР

Як відомо, початкове політичне керівництво визвольної боротьби України виходило з Українська Головна Визвольна Рада. УГВР, що опирається на УПА, як і ВН підпорядкована, та на ОУН, це визнає та підтримує і діє як вільна ність років свого існування в умовах найбільшого підпілля, яке знає історія, зуміла добути собі ім'я на Україні і довіру народу, чимало виконати в ній навінну, від нікого незалежну, політичну владу.

Згодом з'явилася і відданом підтримкою народу наново актуалізованіх націях УГВР дає ВН право бути речником політичних прагнень української нації внутрі і назовні. Там, на Рідних Землях знаходяться основні елементи державної суверенності України: територія і населення. Там теж, від охороненої української збройної сили діє, також міром як це можливо, самобутня, суверенна кермувача українська сила, підлізна влада - УГВР, як сурогат української державної влади.

Закордонном українським визвольним рухом уповноважене репрезентувати Закордонне Представництво УГВР та Генеральний Секретаріат Закордонних Справ УГВР. Українську Повстанчу Армію уповноважена репрезентувати Місія УПА при ВН УГВР. В тім метю обі установи в свої час були створені та вислані закордн. Уповноважені Закордонного Представництва УГВР, Генерального Секретаріату Закордонних Справ УГВР та Місії УПА керівні місцеві чинники в Батьківщині останньо поновно підтвердили і засяг їхньої діяльності сконкретизували.

Згідно з тим сфера діяльності ВН УГВР охоплює як слідує:

а/ Представництво перед зовнішнім та українським політичним світом визвольного-революційного руху на Землях та його розгалужень і співзвучних йому елементів на емігрантіях.

б/ Дипломатичні та інші зовнішньо-політичні акції по лінії визвольного-революційної боротьби українського народу на Землях та української визвольної політики в цілості.

в/ Політично-консолідаційні акції на внутрішньо-українському відтинку на базі визвольного-революційної боротьби на Землях.

г/ Основна частина інформації про визвольну боротьбу в Україні.

д/ Організаційні акції на річ допомоги для боротьби на Землях."

Так само підтверджено завдання Місії УГВР при ВН УГВР.

З'ясоване, як вище поновно підтвердження завдань Закордонного Представництва вносить якісь в питання, які в останні роки часто були дискутовані на сторінках української преси, і в спори, які велись довкола цих питань. Не йдеться при цьому про будь-яку монополізацію українських визвольних змагань, а прямо про логічний факт, що впливає із сучасною структурою українського визвольного руху на Українських Землях: Під одним політичним, понадпартійним керівництвом організовані український визвольний рух мусить мати закордонном свого безпосереднього речника і репрезентанта своєї волі. В слову органі закордонном, в Закордонному Представництві, Воєнча Батьківщина Свого мати також свого лучника з українською еміграцією та ними конструкціями українського політичного життя, які виникли чи виникнуть в процесі розвитку українського політичного життя.

І коли провідні особи визвольного руху в Батьківщині звертаються в нещодавно публікованому "Зверненні Воєнчої України до всієї української еміграції", даному в Україні в місяці жовтні 1949 р., із закликом "об'є-

В

днатися в спільному зусиллі для досягнення нашої великої мети", то зрозуміло, що вони бажали б, щоб українська еміграція об'єдналася довкола однієї цілі українських визвольних змагань, щоб через ЗП УГВР затіснила свої зв'язки з Батьківщиною. Зрозуміло також, що бажанням керівних чинників в Україні є, щоб концентрація українських сил на еміграції відбувалась "на базі визвольної боротьби в Україні", отже в тісному поєднанні з УГВР в Україні та речником УГВР закордоном, її Закордонним Представництвом. Шлях до об'єднання не може провадити через заперечування наявно існуючих фактів та факторів української визвольної боротьби, цей шлях не провадить також через протиставлення цим факторам.

УГВР в такій хвилині українського народу остала на Рідних Землях. Члени її особисто ділять його долю, деякі з них на своїх постах наклали головами. Закордонне Представництво УГВР виконало і далі виконує доручення йому завдання на своєму відтинку і користується довірою та підтримкою керівних чинників визвольної боротьби у Батьківщині. Воно виконуватиме це завдання також в майбутньому при всіх умовах.

Конечність координувати дії репрезентативних осередків української політики

Однак організована допомога всієї еміграції визвольним силам на Батьківщині та впорядкування внутрішньо-українських взаємин на чужині можливі тільки тоді, коли всі політичні чинники на еміграції даватимуть Закордонному Представництву УГВР і Генеральному Секретареві Закордонних Справ УГВР повну підтримку в їхніх акціях так, як ці із свого боку дадуть допомогу їм в їхній роботі по лінії української визвольної політики.

Це становище УГВР було вже не раз в'ясоване Закордонним Представництвом УГВР - в Деклярації з травня 1948 р., в Комунікаті з січня 1950 р., - останньо у зверненні з липня 1950 р., в якому пропонується, з виразним покликанням на доручення керівних чинників визвольної боротьби в Україні, координацію дій з еміграційним осередком української політики. Оформлено також зовсім конкретні пропозиції та свого часу передано їх відповідним чинникам. В міжчасі, разом з трагічною вісткою про героїську смерть сл. н. Генерала Тараса Чупринки, наслідно опубліковане вже тепер "Звернення Вовчої України" підписане ще покиїним, Головним Командиром УПА, в якому ще раз закликається всь еміграцію створити один визвольний фронт. Широкий відгомін цього Звернення каже сподіватися, що тим разом голос Батьківщини не буде даремний.

Уважайчи своїм обов'язком дати до відома нашої громадянськості на еміграції цей короткий огляд положення в Україні та в'ясовуючи ще раз обов'язки, що стоять перед нашими політичними чинниками на еміграції, - Закордонне Представництво УГВР впевнене, що останнє "Звернення Вовчої України" буде виконане і по вкінці дійде до створення міцного єдиного фронту всіх українців на еміграції згідно з бажанням керівників визвольного руху на Батьківщині.

На чужині, в грудні 1950 р.

Закордонне Представництво УГВР